

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupíčkové a Jana Kratochvíla v právní žalobce: **Město Chrudim**, se sídlem Resselovo nám. 77, Chrudim, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, **za účasti:** Povodí Labe, státní podnik, se sídlem Víta Nejedlého 951/8, Hradec Králové - Slezské Předměstí, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 7. 6. 2022, č. j. 52 A 73/2021-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2021, č. j. KrÚ 68127/2021 (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Chrudim (dále též „vodoprávní úřad“) ze dne 12. 7. 2021, č. j. CR 038391/2021 OŽP/Kk-2203 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto podle § 55 odst. 4 zák. č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), že stavba označená jako „*Stavba v korytě vodního toku Chrudimka v ř. km 20,930-20,970*“ není vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona.

[2] Dne 27. 3. 2021 došlo na levém břehu vodního toku Chrudimka v ř. km 20,945 k havarijnímu poškození pískovcového zdiva (destrukce pískovcových bloků v délce 20 m, původně součást budovy č. p. 91). Následně dne 30. 4. 2021 zahájil vodoprávní úřad řízení o rozhodnutí v pochybnostech podle § 55 odst. 4 vodního zákona, zda se jedná o vodní dílo. Sporným úsekem je zeď z pískovcového zdiva v délce 40 m, při výšce zdi 3,8 m, která je

umístěna na levém břehu vodního toku Chrudimka v ř. km 20,930 až 20,970. Vodoprávní úřad jednal s žalobcem a s Povodím Labe, státní podnik, jako s účastníky řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Vodoprávní úřad prvostupňovým rozhodnutím deklaroval, že předmětná stavba není vodním dílem a tento závěr založil zejména na interpretaci § 126 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle kterého *stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby*. Svě závěry opřel také o charakter zdi a materiál, kterým je tvořena (oproti převážné části zdi ze žuly, která je jako vodní dílo evidována).

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud předně posoudil otázku účastenství ve správním řízení podle § 55 odst. 4 vodního zákona. Uvedl, že je-li řízení zahájeno *ex officio*, je na správním úřadu, aby řádně zjistil okruh účastníků a tento náležitě zdůvodnil. Jakékoliv odůvodnění účastenství však obě rozhodnutí postrádají. Je přitom zjevné, že právě vlastníkově předmětné zdi budou z rozhodnutí plynout povinnosti, jak vyplývá z § 59 vodního zákona. Pokud vodoprávní úřad uvedl, že vlastnictví předmětné zdi neřešil, neboť k tomu nebyl oprávněn, byl naopak podle krajského soudu povinen předběžně otázku vlastnictví posoudit, aby mohl v souladu se zákonem stanovit okruh účastníků řízení. V průběhu soudního řízení nadto vyplynulo, že žalobce své vlastnické právo k předmětné zdi z pískovcových kvádrů popírá, přičemž doložil stanovisko Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových ze dne 16. 11. 2021, podle kterého tento úřad předmětnou zeď nepovažuje za majetek státu. Pokud se žalovaný nezabýval tím, kdo je vlastníkem předmětné zdi a nezdůvodnil, proč považoval za účastníka řízení právě žalobce, mohla mít tato souvislost vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[5] V souladu s výkladem Ministerstva zemědělství ze dne 22. 8. 2005, č. j. 25035/2005-16300, krajský soud uvedl, že vodoprávní úřady mají v řízení o odstranění pochybností zejména zkoumat, zda se jedná o stavbu dle stavebního zákona, tuto stavbu řádně a jednoznačně vymežit a posoudit, k jakému slouží účelu. Účel stavby, jak se jednoznačně podává z § 55 odst. 1 vodního zákona, je přitom zcela zásadní pro rozhodnutí, zda jde o vodní dílo či nikoliv. Rozhodnutí „v pochybnostech“ není pouze deklarací stavu *de facto*, ale také *de iure*, není však změnou faktického či právního stavu. Absence rozhodnutí, která zpravidla dokládají právní režim stavby jako vodního díla, proto nemůže bez dalšího vyústit v jednoznačný závěr, že stavba není vodním dílem. Podstatné pro rozhodování je kritérium hlavní funkce této stavby. Žalovaný tedy nesprávně upřednostnil formální hledisko, pokud trval ve shodě s vodoprávním úřadem na tom, že absence rozhodnutí o změně užívání stavby, které bylo vyžadováno právní úpravou účinnou v roce 1977 v době demolice převážné části budovy č. p. 91, je tím rozhodným kritériem pro posouzení právního režimu předmětné pískovcové zdi, neboť rozhodným kritériem má být právě účel posuzované stavby, jak jej akcentuje § 55 odst. 1 písm. b) vodního zákona. I podle § 125 odst. 2 stavebního zákona platí, že nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Není sporu, že hlavní funkcí

pokračování

stavby je v tomto okamžiku úprava vodního toku. Jestliže k tomu žalovaný tvrdí, že funkcí této pískovcové zdi je opora přilehlého pozemku, na němž se nachází cyklostezka, pak jistě tuto opěrnou funkci k přilehlému pozemku lze přiřadit i zdi vybudované z žuly. Uzavřel, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, pokud pouze na základě absence rozhodnutí o změně užívání stavby dospěl k závěru, že předmětná zeď není vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona, aniž by posuzoval faktický (hlavní) účel této zdi.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] V souvislosti s účastenstvím v řízení nesouhlasí s tím, že by otázka vlastnictví předmětné stavby měla charakter předběžné otázky v řízení o rozhodnutí o pochybnostech, zda se jedná o vodní dílo. Tato otázka totiž není rozhodující pro posouzení charakteru stavby. Případné spory o vlastnictví jsou nadto postaveny zcela mimo řízení vedená správními orgány. Okruh účastníků byl řádně stanoven. Správní orgány neměly po celou dobu řízení pochyb o vymezení okruhu účastníků, neboť jim nebylo známo, že by žalobce vlastnictví předmětné stavby jakkoliv rozporoval. Po celou dobu vystupoval jako vlastník stavby a namítal toliko charakter vodního díla. Skutečnost, že stavbu považuje za samostatnou věc, a nikoliv součást pozemku parc. č. 2692/3, které je vlastníkem, uvedl teprve v odpovědi na návodný dotaz soudu při ústním jednání. Pokud by ve správním řízení vyplynula pochybnost o vlastnictví předmětné stavby, správní řízení by bylo přerušeno. Okruh účastníků byl stanoven správně, s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti, o jejichž úplnosti nebyly důvodné pochybnosti.

[8] Žalovaný považuje za nesprávný závěr krajského soudu, že v situaci, kdy nebylo dohledáno rozhodnutí o změně účelu stavby, je na místě postupovat dle § 125 odst. 2 stavebního zákona. I kdyby na tento výklad přistoupil, původní úprava stavebního zákona (účinná v době demolice části domu č. p. 91) obsahovala úpravu zcela shodnou v § 103 a 104 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném od 1. 10. 1976). Z toho vyplývá, že je možné úvahy soudu vztáhnout též na období před demolicí a k účelu zdi v době, kdy budova ještě stála. Podle stěžovatele však vůbec nenastaly podmínky pro aplikaci uvedené domněnky, neboť prvotním předpokladem je neexistence dokumentace stavby, ze které by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena. Tuto domněnku lze tedy uplatnit jen v situaci, kdy se nedochovala žádná dokumentace o povoleném účelu stavby. Sám krajský soud v napadeném rozsudku přímo vyslovil, že pokud se jakékoliv doklady dochovaly, ačkoliv existuje pochybnost, zda se jedná o doklad nejmladší, tak tuto domněnku uplatnit nelze. Vodoprávní úřad shromáždil celou řadu dokumentů dokládajících vznik a vývoj zástavby v místě posuzované stavby z nich je patrný i účel posuzované stavby. Závěr o neexistenci dokumentace k účelu předmětné stavby je tak zjevně nesprávný. Demolicí zbytku domu se samotná opěrná zeď nemohla automaticky stát vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona, přestože se ponechaná stavba nachází v korytě vodního toku. Je přesvědčen, že text zákona je jednoznačný a podmínky pro

aplikaci § 125 odst. 2 stavebního zákona nebyly naplněny. S ohledem na uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry stěžovatele a na tyto odkázala. Krajský soud pochybil při posuzování právní otázky, pokud své závěry opřel o § 125 odst. 2 stavebního zákona. Stejně tak nesprávně posoudil účel předmětné stavby. Považuje za správné i vymezení účastníků správního řízení, jak je určil vodoprávní úřad.

IV.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstatou sporu je, zda posuzovaná stavba zdi je vodním dílem, tedy stavbou dle § 55 odst. 1 písm. b) a d) vodního zákona, či nikoliv. Nadto je sporné, zda v řízení před správními orgány byl správně vymezen okruh účastníků správního řízení.

[14] Podle § 55 odst. 3 vodního zákona se *za vodní díla podle tohoto zákona nepovažují zejména jednoduchá zařízení mimo koryta vodních toků na pozemcích nebo stavbách k zachycení vody a k jejich ochraně před škodlivými účinky povrchových nebo podzemních vod, vodohospodářské úpravy, terénní úpravy, bezodtokové jímky včetně přítokového potrubí, vnitřní vodovody a vnitřní kanalizace, vodovodní a kanalizační přípojky, průzkumné hydrogeologické vrty, další zařízení vybudovaná v rámci geologických prací a vrty k využívání energetického potenciálu podzemních vod, pokud nedochází k čerpání nebo odběru podzemních vod.*

[15] Dle § 55 odst. 1 písm. b) a d) vodního zákona platí, že *vodní díla jsou stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména: b) stavby, jimiž se upravují, mění nebo zřizují koryta vodních toků; d) stavby na ochranu před povodněmi.*

[16] Dle § 55 odst. 4 vodního zákona *v pochybnostech o tom, zda jde o vodní dílo, rozhodne místně příslušný vodoprávní úřad.*

[17] Podle § 125 stavebního zákona platí, že *nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.*

pokračování

[18] Dle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou účastníky řízení v řízení zahájeném z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.

[19] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že stěžovatel nepostupoval správně, pokud pouze na základě původní dokumentace, která je spjata čistě s původními stavbami č. p. 91, uzavřel, že se nejedná o vodní dílo, aniž by jakkoliv posuzoval účel pískovcové zdi, která v korytě řeky byla ponechána. Tím se správní orgány vůbec nezabývaly a spokojily se s tím, že zeď je součástí původní stavby a nyní pravděpodobně slouží pouze jako opěrná zeď (ani tato skutečnost ze správních spisů s jistotou neplyne).

[20] Z judikatury zdejšího soudu se obecně podává, že vodním dílem se dle § 55 odst. 1 písm. b) vodního zákona rozumí stavby, jimiž se upravují, mění nebo zřizují koryta vodních toků. Pro deklaraci vodního díla dle § 55 odst. 1 písm. b) vodního zákona je nutné nejprve posoudit, zda je stavba umístěna v korytu vodního toku či nikoli. Dle § 44 odst. 1 vodního zákona je koryto vodního toku vymezeno tak, že *protéká-li vodní tok po pozemku, který je evidován v katastru nemovitostí jako vodní plocha, je korytem vodního toku tento pozemek. Protéká-li vodní tok po pozemku, který není evidován v katastru nemovitostí jako vodní plocha, je korytem vodního toku část pozemku zahrnující dno a břehy koryta až po břehovou čáru určenou hladinou vody, která zpravidla stačí protékat tímto korytem, aniž se vylévá do přilehlého území.*“ Z předloženého správního spisu, zejména z fotografií, z nichž je patrné, jak koryto řeky vypadalo v roce 1932 a v roce 2015, se jeví, že stavba (ať už se jedná o samostatnou věc či nikoliv) zpevňuje břeh koryta tohoto vodního toku. Není pochyb, že předmětná stavba určitým způsobem koryto vodního toku upravuje. Zpevněním břehu je nadále zamezeno přirozenému vymílání břehů a následné meandraci toku (ačkoliv je předmětná stěna nyní poškozena) a toto zpevnění je nutné chápat jako určitou formu úpravy koryta. Současně však tato zeď slouží jako zeď opěrná pro svah, na němž se nachází zpevněná cesta (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2022, č. j. 3 As 247/2020-33).

[21] Z výkladu Ministerstva zemědělství (úseku vodního hospodářství) ze dne 22. 8. 2005, č. j. 25035/2005-16300 jednoznačně vyplývá, že v pochybnostech, zda se jedná o vodní dílo, je vodoprávní úřad povinen o této otázce rozhodnout, přičemž v řízení vystupuje jako speciální stavební úřad (posuzuje, zda je konkrétní věc stavbou). Toto posouzení se vztahuje i na části staveb. V projednávané věci tak měl vodoprávní úřad posoudit, zda předmětná stavba nebo její část slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání povrchových vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným vodním zákonem. Uvedený výklad Ministerstva zemědělství také přímo poukazuje na to, že povinnost rozhodnout, zda je určitá stavba vodním dílem, má i v případě, že se nedochovaly doklady, z nichž by bylo možno zjistit účel, pro který byla stavba povolena. V takovém případě platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena, resp. k účelu, ke kterému se užívá bez závad, pokud vybavení stavby nasvědčuje několika účelům (viz § 104 odst. 1 stavebního zákona, resp. § 125 odst. 2 stavebního zákona v účinném znění).

[22] Ze spisového materiálu dosud neplyne, že by byl zjišťován účel stavby, a to ani z historického hlediska. Stěžovatel tvrdí, že zboření domu, jehož byla zeď součástí, nemůže

automaticky znamenat, že se ze zbývajících zdi stane vodní dílo. S tímto názorem Nejvyšší správní soud souhlasí, avšak upozorňuje, že to obdobně platí i naopak. Nelze bez dalšího uzavřít, že zeď od počátku neplnila i účel úpravy koryta řeky, pokud byla součástí domu č. p. 91. Takový závěr správních orgánů je předčasný, neboť účel předmětné stavby nebyl zjišťován. V daném případě se jeví, že koryto vodního toku bylo upraveno tak, aby nedocházelo k jeho dalším, přirozeným, změnám. Stěžovatel ostatně skutečnost, že je stavba umístěna v korytě vodního toku, nikterak nezpochybňoval, pouze uvedl, že to není podstatné. Posuzovanou stavbu proto nelze bez bližšího zkoumání definovat jako opěrnou zeď ve smyslu stavebního zákona, čímž je vyloučeno naplnění definičních znaků vodního díla uvedené ve vodním zákoně, jak tvrdí stěžovatel.

[23] S ohledem na uvedené nelze přistoupit na argumentaci stěžovatele, že krajský soud nesprávně aplikoval na posuzovanou věc § 125 odst. stavebního zákona. Vodoprávní úřad (i stěžovatel) upřednostnil formální hledisko, pokud trval na tom, že absence nedohledání rozhodnutí o změně účelu užívání stavby je rozhodným kritériem pro posouzení právního režimu stavby – pískovcové zdi. Ačkoliv správní orgány shromáždily celou řadu dokladů k domu č. p. 91, nelze mezi nimi nalézt takový, který by účel stavby jakkoliv, byť jen částečně, určoval. V takovém případě je na místě postup podle § 125 odst. 2 stavebního zákona (z historického hlediska případně § 103 a 104 tehdy účinného stavebního zákona), neboť neexistuje žádný dokument vztahující se k předmětné zdi. V případě zdi z pískovcových kvádrů přitom není mezi účastníky sporu, že tato zeď jako původní součást budovy č. p. 91 byla ponechána a stavebně v horní části upravena právě ve výšce navazující žulové zdi, přičemž následně byla nad celou zdi (z pískovce i ze žuly) vystavěna zídka se zábradlím. Krajský soud proto správně uzavřel, že pro rozhodnutí ve věci je rozhodující, jaká je hlavní funkce pískovcové zdi, a to i ve vztahu k historickému vývoji. Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než shodně s krajským soudem konstatovat, že stěžovatel nedostál své povinnosti řádně zjistit skutkový a právní stav předmětné stavby.

[24] K otázce účastenství zdejší soud uvádí, že správní orgány jsou povinny v průběhu správního řízení po celou dobu ověřovat okruh účastníků řízení a jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení náleží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 24/2010-97). V projednávané věci, zahájené *ex officio*, bylo na vodoprávním úřadu, a následně na stěžovateli, aby řádně zjistil okruh účastníků řízení. Ačkoliv napadené rozhodnutí samo o sobě žádné povinnosti vlastníkovu stavby neukládá, plynou z něj pro něj důsledky v podobě povinností, ať už v rovině soukromoprávní, tak v rovině veřejnoprávní. Tím, že správní orgány otázku účastenství neřešily, rezignovaly na možnost případného uplatnění procesních práv skutečného vlastníka. Správní orgány neodůvodnily, z jakého důvodu považovaly za účastníka řízení město Chrudim, ač byla zbořená budova č. p. 91 znárodněna. Pokud vodoprávní úřad i stěžovatel trvají na tom, že předmětnou zeď je třeba posoudit dle toho, že dříve byla součástí domu č. p. 91, tudíž nemůže být vodním dílem, není zdejšímu soudu jasné, z jakého důvodu s ní jako s původní součástí domu nenakládali i pokud jde o účastenství ve vodoprávním řízení. Nelze proto přisvědčit argumentaci stěžovatele, že mu nemohly vyvstat žádné důvodné pochybnosti stran vymezení okruhu účastníků řízení. Správní soudy dlouhodobě judikují, že „*okruh účastníků stanoví a otázky jejich způsobilosti být nositeli práv a povinností posuzuje správní orgán, který řízení vede, z úřední povinnosti, zpravidla také na základě výpisu z obchodního rejstříku, živnostenského oprávnění, případně dalších podkladů. Nesprávný postup správního orgánu v tomto směru nelze zhojit poukazem na to, že v řízení nebyla vznesena námitka proti nesprávnému označení subjektu, popř. že subjekt sám, způsobem jakým se označoval, uvedl*

pokračování

správní orgán v omyl.“ [(srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 5. 1994, č. j. 7 A 28/94-30) zvýraznění přidáno, pozn. soudu]. Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že „[p]rávní úprava správního řízení, která stanoví, že postup při vydávání správních rozhodnutí se má řídit určenými procesními formami, představuje jednu ze základních záruk zákonnosti ve veřejné správě. Procesní subjekty, tj. na jedné straně příslušný správní orgán a na straně druhé jednotlivci, o jejichž právním postavení se rozhoduje nebo jejichž právní sféra může být bezprostředně rozhodnutím dotčena, jsou v řízení nadány korelujícími procesními právy a povinnostmi. Právní úprava tak garantuje, že správní orgány rozhodují o právních poměrech osob v součinnosti s nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 7 A 130/2002-28, č. 200/2004 Sb.NSS). Odepře-li správní orgán účastenství osobě, již procesní právo být účastníkem řízení náleželo, je rozhodnutí zatíženo závažnou vadou řízení. Správní orgán sice rozhoduje z vrchnostenského postavení a výsledné rozhodnutí není přímo závislé na vůli osob, o jejichž právech či povinnostech se rozhoduje, obsah výsledného rozhodnutí však může účastník řízení ovlivnit svou procesní aktivitou, například vyjádřeními či návrhy na provedení dokazování nebo uplatněním opravných prostředků.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2022, č. j. 6 As 87/2020-36). Zdejší soud se proto ztotožňuje s názorem krajského soudu, že skutečnost, že se stěžovatel nijak nezabýval otázkou vlastnictví předmětné zdi, rezignoval tak na práva případných účastníků, a tento postup mohl mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2023

David Hipšr
předseda senátu